

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 6C/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619201015
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štefčík
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2020:3619201015.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske sudcom JUDr. Petrom Štefčíkom v spore žalobkyne: X. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., C.R. D. XXX/XXX, zastúpenej Pavlom Trnkom, advokátom v Bánovciach nad Bebravou, Novomeského 1322/16 proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, s adresou na doručovanie písomností Krajská prokuratúra Trenčín, Legiónárska č. 7158/5, Trenčín, o zaplatenie 549,59 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 549,59 € spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 549,59 € od 03.05.2018 do zaplatenia, do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vo výške, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník.

odôvodnenie:

(1) Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha proti žalovanej zaplatenia 549,59 € spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 549,59 € od 03.05.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

(2) Žalobu odôvodnila tým, že vyšetrovateľ PZ Okresného riaditeľstva PZ Partizánske, Odbor kriminálnej polície Partizánske uznesením Č.:V.-XXX/VYS-N.-XXXX zo dňa 31.5.2017 podľa § 199 ods.1 Tr. por. začal trestné stíhanie s súčasne podľa § 206 ods.1 Tr. por. stíhal žalobkyňu za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a) Tr. zák. a zločin vydierania podľa § 189 ods.1, ods.2 písm. b) Tr. zák. Prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske uznesením sp. zn. Pv 237/17/3305-14 zo dňa 1.6.2017 sťažnosť podanú žalobkyňou proti tomuto uzneseniu zamietol. Následne prokurátorka Okresnej prokuratúry Partizánske uznesením sp. zn. Pv 237/17/3305-41 zo dňa 19.10.2017 podľa § 214 ods.1 Tr. por. postúpila vec trestného stíhania žalobkyne Okresnému úradu Prievidza, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske, pretože výsledky vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Uznesenie Okresnej prokuratúry Partizánske sp. zn. Pv 237/17/3305-41 zo dňa 19.10.2017 nadobudlo právoplatnosť. V trestnom konaní vedenom voči žalobkyni pre zločiny uvedené v žalobe bola žalobkyňa nútená vyhľadať právnu pomoc, pričom si ako obvinená zvolila za advokáta Pavla Trnku so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Novomeského 1322/16. V príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím označeným žalobe a s následným nezákonným postupom pritom žalobkyni vznikla škoda vo výške 549,59 €, ktorá predstavuje vynaložené náklady na právne zastupovanie advokátom Pavlom Trnkom, vzniknuté v predmetnom trestnom konaní. O predbežné prerokovanie vzniknutého nároku na náhradu škody žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadala Generálnu prokuratúru SR Bratislava žiadosťou zo dňa 19.2.2018. Generálna prokuratúra SR Bratislava listom sp. zn. VI/4 Gc 32/18/1000-4 zo dňa 24.4.2018 žalobkyni oznámila, že jej žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody bola ako nedôvodná odmietnutá. Právny názor žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia v spojení

s uznesením prokurátora, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalovanej ako nedôvodná, nie je možné považovať za nezákonné len z dôvodu, že žalovaná nebola príslušným súdom právoplatne odsúdená, nie je evidentne správny, čo potvrdzujú početné súdne rozhodnutia o obdobných žalobách. Tak, ako je to zrejmé z rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod č. 37/2013, postúpenie veci v trestnom konaní vedenom proti konkrétnej osobe na konanie o priestupku má pre účely posúdenia nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím rovnaké účinky ako zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom.

(3) Ako dôkazy v žalobe označila uznesenie OR PZ OKP Partizánske Č.:V.-XXX/VYS-N.-XXXX z 31.5.2017, uznesenie OP Partizánske sp. zn. Pv 237/17/3305-14 z 1.6.2017, uznesenie OP Partizánske sp. zn. Pv 237/17/3305-41 z 19.10.2017, vyúčtovanie odmeny advokáta + príloha, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z. z 19.2.2018 + doklady o úhrade odmeny advokáta, 2x záznam o nazretí + PD + úradný záznam, list GP SR Bratislava sp. zn. VI/4 Gc 32/18/1000-4 z 24.4.2018.

(4) Súd žalobu doručil orgánu, ktorý koná za žalovanú a umožnil mu vyjadriť sa k nej. Žalovaná prostredníctvom orgánu, ktorý za ňu koná, k žalobe uviedla, že pri osvedčení nároku na náhradu škody musia byť preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jasne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy alebo musí byť rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, taktiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy, musia byť taktiež splnené atribúty vzniku zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Musí byť jednoznačne preukázané, že v príčinnej súvislosti, buď v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, resp. v príčinnej súvislosti s rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré pre nezákonnosť bolo zrušené, došlo k zásahu do osobnostných práv poškodeného a v dôsledku čoho, by v priamej príčinnej súvislosti vznikol poškodený nárok na priznanie nemajetkovej ujmy. Nepostačuje iba pravdepodobný záver a splnenie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu, resp. vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Tento nárok však vzniká taktiež len za splnenia podmienky v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí, nie je súd v konaní o náhrade škody, resp. nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienky nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené. Žalovaný je jednoznačne toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní, teda polícia, vyšetrovateľ a prokurátor konali v predmetnej trestnej veci v súlade so zákonom a svojimi povinnosťami v zmysle Trestného poriadku. Žiadne rozhodnutie v danej veci nebolo zrušené a ani zmenené. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ v Partizánskom, odboru kriminálnej polície uznesením Č.:V.-XXX/VYS-N.-XXXX zo dňa 30.05.2017 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a uznesením Č.:V.-XXX/VYS-N.-XXXX zo dňa 31.05.2017 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie žalovanej za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obvinená X. A. od presne nezistenej doby mesiaca augusta 2016 do 30.05.2017 v P., R. B. C. D., v rodinnom dome č. XXX/XXX zväčša pod vplyvom alkoholu týrala svoju dcéru ml. D.. A., nar. XX.XX.XXXX, spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie tým, že u nej vyvoláva pocit stresu a strachu bezdôvodným vulgárnym nadávaním, vyhrážaním sa zavretia do polepšovne alebo basy, ponižovaním, hlavne vyjadreniami, že ako matka ľutuje, že má také šibnuté dieťa, také dieťa ako je ona nechce, že nechce takú kurvu, ľutuje, že sa vôbec narodila, že ju nechce ani vidieť, bitím rukami po lícach a päšťami po hlave, pričom na otázku dcéry, prečo ju bije jej odpovedala „že nemá byť taká prijebaná“. Dňa 29.05.2017 pred podaním trestného oznámenia jej povedala, že by ju najradšej zabila, čo prišlo dcére ľúto a zároveň sa obv. X. A. minimálne od 09.05.2017 do 30.05.2017 C. P., na ul. C. D., v rodinnom dome č. XXX/XXX pod hrozbou násillia vyhrážala svojej dcére ml. D..A. nar. XX.XX.XXXX, aby kontaktovala osobu K. A., od ktorého má žiadať vrátenie peňazí, ktoré mu pred tým sama na jeho požiadanie dala, a ak tak neurobí

dobrovoľne, tak ju zbije, umiestni ju do polepšovne a v úmysle dosiahnutia vrátenia peňazí pod hrozbou násilia a hrozbou ďalších vyhrážok nútila svoju dcéru poškodenú D.. A., nar. XX.XX.XXXX k tomu, aby vypovedala pred vyšetrovateľom o nepravdivých okolnostiach, ktoré sa týkali podozrenia z trestného činu sexuálneho násilia, ku ktorému malo dôjsť dňa 27.05.2017 v čase okolo 17.00 hod. v obci P. medzi ňou a osobou K. A.. Žalovaná vo vyjadrení podrobne popísala postup vyšetrovateľa v trestnej veci vedenej proti žalobkyni (súd pre potreby tohto rozhodnutia nepovažuje za nutné popis postupu vyšetrovateľa v trestnej veci proti žalobkyni reprodukovat'). Ďalej uviedla, že po vykonanom znaleckom dokazovaní znalcom z odboru psychológia, z ktorého vyplynulo, že poškodená sa vyznačuje výrazne oslabenou rozumovou chápanosťou, má živú a bohatú fantáziu, ktorou skresľuje realitu a má tendenciu pri interpretácii diania v reálnom svete pomáhať si fantáziou, ktorá u nej skresľuje poznanie, prokurátor uznesením sp. zn. Pv 237/17/3305-41 z 19.10.2017 podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpil vec na prejednanie Okresnému úradu Prievidza, odboru všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske. Žalovaná poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 163/2003 z 13.11.2013 (zrejme mala na mysli rozhodnutie III. ÚS 163/2013 - pozn. súdu), podľa ktorého vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Poukázala aj na rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08) z 20. júna 2013, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, vo všeobecnom záujme a bol primeraný. To znamená, že musí predstavovať „spravodlivú rovnováhu“ medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. V tomto kontexte odkázal ESLP na svoju rozhodovaciu činnosť, medzi mnohými precedensmi aj napr. Beyeler proti Taliansku (veľký senát) č. 33202/96§ 107, ESLP 2000-I a Gladysheva proti Rusku. Pokiaľ ide o podmienku „zákonnosti“, s poukazom na vyššie uvedený rozsudok ESLP, nič nenaznačuje, že v predmetnej veci by prokurátor porušil ustanovenia Trestného zákona alebo Trestného poriadku alebo, že by uplatnil zjavne nesprávne svojvoľné závery. Neexistuje ani žiadna známka toho, že by príslušné ustanovenia podľa, ktorých by orgány činné v trestnom konaní konali, neboli dostupné, presné a predvídateľné. ESLP konštatoval, že vedením trestného konania, ide o boj proti trestnej činnosti a jej prevenciu, ktoré spadajú do všeobecného záujmu vedeného v článku 1 Protokolu č.1. ESLP. Vo svojom rozsudku skonštatoval, že skutočnosť, že bol sťažovateľ v prejednávanej veci zbavený obžaloby, samo o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku vadné. ESLP konštatoval, že dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (obvykle označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť) sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je treba splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná (v tomto prípade sú obvykle označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z toho dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia. V prejednávanej veci uznesením o začatí trestného stíhania a uznesením o vznesení obvinenia vydané orgánmi činnými v trestnom konaní voči žalovanej boli splnené všetky zákonné predpoklady, z ktorého dôvodu neboli príslušnou prokuratúrou zrušené v konaní o sťažnosti. V tom čase existovala na základe vykonaného dokazovania v trestnom konaní, pravdepodobnosť spáchania tam definovaného skutku žalobcom, ktorý sa však až v priebehu vedeného trestného konania pred súdom napokon nepotvrdil. Vydanými uzneseniami zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého pre vznesenie obvinenia žalobcu podľa zákona ako aj podľa vyššie uvedeného rozsudku ESLP postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou. Okresný úrad Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske pod sp. zn. V.-N.-V.-XXXX/XXXXXX-X zo dňa 10.01.2018 vydal rozkaz o uložení sankcie za priestupok, kde uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že v presne nezistenej dobe mesiaca augusta 2016 do 30.05.2017 v P. na ul. C. D., v rodinnom dome č. XXX/XXX vulgárne nadávala svojej dcére že je kurva a fyzicky ju napadla a to tak, že jej dala facku, pričom jej nespôsobila žiadne zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie. Z vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že konajúci prokurátor postupoval a rozhodoval v trestnom konaní v súlade s Trestným zákonom a Trestným poriadkom, vykonal rozsiahle dokazovanie a na základe vykonaného dokazovania a s prihliadnutím na závery znaleckého posudku týkajúceho sa duševného stavu poškodenej maloletej, vec bola postúpená na prejednanie priestupku. Pričom priestupkový orgán uznal žalobkyňu vinnú zo spáchania priestupku. V prejedávanom prípade s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti už možno odvodiť, že chýba prvý zo zákonných predpokladov úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, a to nesprávny úradný

postup zo strany žalovaného. Zároveň uplatnené trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní považuje za trovy, ktoré nie sú účelne vynaložené. Konkrétne ide o úkony právnej služby pozostávajúce 1. príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady zo dňa 12.07.2017, 2. nazretie do vyšetrovacieho spisu na ORPZ-OKP-PE z 22.09.2017, 3. ďalšia porada s klientom z 29.09.2017 a s tým súvisiaci režijný paušál, cestovné náklady a stratu času. Žalovaný je toho názoru, že tieto úkony neboli vynaložené účelne na uplatňovanie práva žalobcom a vyššie uvedené úkony je potrebné považovať za úkony smerujúce iba k umelému špekulatívnemu a účelovému navyšovaniu trov konania nového právneho zástupcu. V predmetnej veci bola X. A. ustanovená opatrením Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1Tp/13/2017 zo dňa 01.06.2017 za obhajcu JUDr. Edita Balážiková až do 27.07.2017, kedy jej ustanovenie bolo zo strany okresného súdu zrušené opatrením súdu sp. zn. 1Tp/13/2007-15. V prípade uplatneného úkonu - príprava a prevzatie zo dňa 12.07.2017 žalovaný nespochybňuje právo účastníka konania na výmenu advokáta v konaní, pretože v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, každý má právo na poskytnutie právnych služieb a môže o ne požiadať ktoréhokoľvek advokáta. To však neznamená, že neúspešný účastník konania je povinný nahradiť všetky trovy predstavujúce odmenu ďalšieho advokáta. Aj keď v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena advokátovi patrí aj za úkon, spočívajúci v prevzatí a príprave zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, túto časť odmeny nemožno považovať za účelne vynaložené trovy v prípade, ak účastník konania bez vážneho dôvodu vymenil advokáta (za takýto vážny dôvod by mohlo ísť vtedy, ak predchádzajúci advokát napr. ukončil advokátsku činnosť). Týmto spôsobom totiž dochádza k navýšeniu trov konania, pričom neúspešný účastník by hradil duplicitne tie isté trovy konania. Nemožno tak spravodlivo žiadať, aby úspešný účastník mal právo na náhradu uvedených „duplicitných“ trov konania. Týmto postupom narastajú trovy, čo nemožno považovať za trovy účelne vynaložené. Dňa 11.09.2017 si na Okresnom súde Partizánske uplatnila trovy obhajoby aj JUDr. Edita Balážiková, kde okrem iného bola vyúčtovaná aj odmena podľa § 12 ods. 3 písm. b) a § 14 vyhlášky 655/2004 Z. z. v platnom znení za prevzatie a prípravu obhajoby vrátane porady s klientkou. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V 21/2007. Rovnako žalovaný považuje za neúčelné aj vynaložené trovy spočívajúce v nákladoch na vytvorenie fotokópie vyšetrovacieho spisu v sume 20,65 Eur. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný tieto trovy žalobkyni nespôsobil. Vznikli konaním samotnej žalobkyne a to tým, že došlo k výmene advokáta v konaní. Zároveň žalovaný považuje aj za neúčelne vynaložené trovy obhajoby spočívajúce v nazretí do vyšetrovacieho spisu z 22.09.2019 a ďalšia porada s klientom z 29.09.2017. O nazretí do vyšetrovacieho spisu zo strany právneho zástupcu JUDr. Pavla Trnku zo dňa 22.09.2019 nebol zo strany žalobcu predložený žiadny dôkaz a ani vo vyšetrovacom spise sp. zn. V.-XXX/VYS-N.-XXXX nie je o tejto skutočnosti vykonaný žiadny záznam. V zmysle ustanovenia § 14 ods. 6 zákona č. 655/2004 Z. z. v tom čase platnom, ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému právnomu úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, ani z tohto dôvodu nepatrí žalobcovi náhrada trov konania za uskutočnenú ďalšiu poradu s klientom. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozhodnutie v obdobnej veci vydané Okresným súdom Trenčín sp. zn. 20C/150/2014 zo dňa 29.04.2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/871/2015 zo dňa 27.01.2016. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný považuje za nedôvodné aj uplatnené režijné paušály, cestovné náklady a stratu času spojené s namietanými uplatnenými trovami (Príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady zo dňa 12.07.2017, nazretie do vyšetrovacieho spisu na ORPZ-OKP-PE z 22.09.2017, ďalšia porada s klientom z 29.09.2017). Vzhľadom na uvedené skutočnosti k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody je potrebné súčasné (kumulatívne) splnenie všetkých zákonných podmienok - existencia nesprávneho právneho postupu, nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. V danej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného. Rovnako žalobca nepreukázal ani existenciu jeho majetkovej ujmy a nadväzne na to príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom, neuniesol teda dôkazné bremeno. Žalovaná je toho názoru, že v danej veci neexistuje právny titul (právny základ) pre priznanie náhrady škody podľa § 514/2003 Z. z., a preto navrhuje žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

(5) Ako dôkazy označila pripojenie vyšetrovacieho spisu ČVS : V.-XXX/X-C.-N.-XXXX, spis Okresného úradu Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske sp. zn. V.-N.-V.-XXXX/XXXXXX-X.

(6) Súd vyjadrenie žalovanej doručil právnomu zástupcovi žalobkyne a umožnil mu podať k nemu repliku.

(7) Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v replike k vyjadreniu uviedla, že žalovaná sa bráni tým, že škodu príslušný orgán verejnej moci nezavinil porušením povinností, hoci z početných rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenia sp. zn. 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010, sp. zn. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.11.2009, rozsudok sp. zn. 4Cdo 54/2011 zo dňa 30.01.2012), ale aj nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. II. ÚS 25/2011 zo dňa 24.03.2011, sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017) bezpečne vyplýva, že v danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť za spôsobenú škodu, nie o zodpovednosť za zavinenie. Rovnako z nich bezpečne vyplýva, že zastavenie trestného stíhania či oslobodenie spod obžaloby z uvedených dôvodov, či postúpenie veci na priestupkové konanie má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Napriek rozsiahlej argumentácii žalovaného spochybňujúcej akékoľvek porušenie povinností pri vydaní uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom a pri rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti žalobkyne ako obvinenej proti tomuto rozhodnutiu prokurátorom, nepokladá z uvedených dôvodov za potrebné sa s ňou podrobnejšie zaoberať, pretože ide o zjavne o argumentáciu vychádzajúcu z nesprávnych právnych predpokladov. Námietky účelnosti vynaložených nákladov obhajoby pokladá za nedôvodné. Nemôžu byť neúčelne vynaloženými náklady spojené s prípravou a prevzatím obhajoby vrátane prvej porady s klientom, ktoré klientovi v tejto súvislosti vznikli vo vzťahu k ním zvolenému obhajcovi z dôvodu, že už mal súdom obhajcu ustanoveného, pretože takýto výklad by popieral právo obvineného na zvolenie obhajcu. Pokiaľ ide o nazretie do spisu, zvolený obhajca nazeral do spisu dvakrát, pričom v poradí prvé nazretie účtoval v rámci úkonu prevzatia obhajoby a ako samostatný úkon právnej služby účtoval iba v poradí druhé nazretie do spisu, pri ktorom si zabezpečil fotokópiu vo veci zadovážených znaleckých posudkov. Aj keď z tohto úkonu vyšetrovateľom vyhotovený záznam je z hľadiska opatrenia dátumom zmätočný, je zrejmé, a to tak z dátumov, kedy boli znalcami znalecké posudky vypracované, ako aj z pokladničného dokladu o úhrade nákladov za kópiu časti spisu, že sa tak nemohlo stať dňa 19.07. resp. 22.07. 2017, ako je neprávne uvedené v úradnom zázname, ale až dňa 22.09.2017. Spochybňovanie účelnosti nákladov za vyhotovenie kópie spisu je opäť len popretím zákonného práva obvineného a jeho obhajcu na vlastné náklady si kópiu spisu vyhotoviť. Pokiaľ ide o vyúčtovanie ďalšej porady s klientom, bol tento úkon právnej služby preukázaný pripojeným úradným záznamom a to, že takýto záznam nie je súčasťou vyšetrovacieho spisu, je ľahko vysvetliteľné tým, že záznam o takomto úkone právnej služby nemá byť prečo a nikdy nie je súčasťou vyšetrovacieho spisu.

(8) Súd repliku žalobkyne doručil orgánu, ktorý koná za žalovanú a umožnil mu vzniknúť proti replike dupliku.

(9) V duplike žalovaná uvádza, že sa pridrižava svojho vyjadrenia a zotrváva na názore, že k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody je potrebné súčasné splnenie všetkých zákonných podmienok - existencia nesprávneho právneho postupu, nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. Nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného. Opäť poukázal na priebeh trestného konania a na to, že až zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že schopnosť poškodenej vnímať realitu bola oslabená. Poukázala na to, že v trestnom konaní postačovalo, že zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin a bol dostatočne odôvodnený záver, že bol spáchaný určitou osobou. Poukázal na to, že žalobkyňa bola v priestupkovom konaní uznala vinnou za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Konanie o priestupkoch je pritom podľa žalovanej potrebné chápať ako trestné správne konanie (svoj názor v duplike podrobne odôvodňuje). Na žalobkyňu tak podľa žalovanej je potrebné hľadieť ako na odsúdenú za spáchaný čin, i keď iba priestupkovo, pričom za spáchaný skutok jej bola aj uložená sankcia. Nie je teda možné hľadieť na žalobkyňu ako na oslobodenú.

(10) Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie na 22.07.2020. Predvolal naň právneho zástupcu žalobcu a zástupcu orgánu, ktorý koná za žalovanú. Obom bolo predvolanie doručené včas a obaja sa na pojednávanie ustanovili. Súd na pojednávaní umožnil zástupcovi žalobkyne predniesť žalobu a zástupkyňi žalovanej vyjadriť sa k prednesu. Následne uviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami za sporné a ktoré za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie a ako spor predbežne právne posúdil. Nato vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, pričom tie, ktoré boli doručené protistrane a proti ktorým, respektíve proti obsahu ktorých protistrana nenamietala, súd nečítal, pri ostatných dôkazoch oboznámil v súlade s § 204 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ich obsah.

(11) Súd vykonal nasledujúce dokazovanie a zistil z neho nasledujúci skutkový stav.

(12) Z uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Partizánske Č.: V.-XXX/VYS-N.-XXXX z 31.05.2017 na čísle listu spisu (ďalej len „č.l.“) 5 zistil, že žalobkyňa bola citovaným uznesením obvinená za zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a)

Trestného zákona a za zločin vydieranie podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Skutkový základ vzneseného obvinenia je uvedený v odseku 4 odôvodnenia tohto rozsudku.

(13) Z uznesenia Okresnej prokuratúry Partizánske sp. zn. PV 237/17/3305-14 z 01.06.2017 na č.l. 8 vyplýva, že sťažnosť obvinenej proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola ako nedôvodná zamietnutá.

(14) Podľa uznesenia Okresnej prokuratúry Partizánske sp. zn. PV 237/17/3305-41 z 19.10.2017 na č.l. 10 bola trestná vec proti obvinenej postúpená podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému úradu Prievidza, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske, pretože výsledky vyšetrovania preukazovali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.

(15) Z vyúčtovania odmeny advokáta a prílohy k nemu na č.l. 14 súd zistil, že dňa 01.12.2017 si obhajca obvinenej (v tomto konaní žalobkyne) vyúčtoval pre účely predbežného prerokovania nároku vykonané úkony obhajoby v trestnej veci proti žalobkyňi, pričom trovy obhajoby špecifikoval ako:

a. odmenu za 3 úkony právnej služby po 100,50 €, spolu 301,50 € (prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientkou z 12.07.2017 a nazretie do vyšetrovacieho spisu z 19.07.2017; nazretie do vyšetrovacieho spisu z 22.09.2017 a preštudovanie vyšetrovacieho spisu z 04.10.2017)

b. odmenu za 1 úkon právnej služby po 67 € (ďalšia porada s klientkou z 29.09.2017 v súvislosti so zabezpečením znaleckých posudkov)

c. režijný paušál 4 x 8,84 €, spolu 35,36 €

d. náhradu cestovného vlastným osobným vozidlom dňa 19.07., 22.09. a 04.10.2017 pri spotrebe 6,6l / 100 km, cene pohonných hmôt 1,257 € / l, vzdialenosti 46 km, základnej náhrade 0,183 € / km vo výške 11,45 € + 25,25 €

e. náhradu za stratu času za 6 začatých polhodín po 14,73 €, spolu 88,38 €.

f. náhradu nákladov za kópie vyšetrovacieho spisu 15,20 € a 5,45 €.

Spolu si uplatnil trovy obhajoby vo výške 549,59 €. K vyúčtovaniu pripojil osvedčenie o evidencii motorového vozidla, z ktorého vyplýva spotreba motorového vozidla 6,6 l/100 km.

(16) Podľa žiadosti o predbežné prerokovanie nároku z 19.02.2018 na č.l. 16 sa žiadosťou žalobkyňa domáhala predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to nároku na náhradu nákladov súvisiacich s jej obhajobou v trestnom konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve PZ Partizánske pod Č.C.: V.-XXX/VYS-N.-XXXX vo výške 549,59 €. Súčasťou žiadosti je aj vyúčtovanie, ktoré je zhodné s vyúčtovaním citovaným v odseku 15 odôvodnenia tohto rozsudku.

(17) Z dokladov o úhrade odmeny advokáta a prílohy k nemu na č.l. 18 vyplýva, že žalobkyňa na účet obhajcu uhradila dňa 18.07.2017 sumu 358,02 € a dňa 16.10.2017 sumu 322,30 €.

(18) Zo záznamov o nazretí na č.l. 19 a 20 súd zistil, že obhajca žalobkyne v trestnom konaní vedenom na OR PZ Partizánske pod Č.C.: V.-XXX/VYS-N.-XXXX nazrel dňa 19.07.2017 za prítomnosti vyšetrovateľa do vyšetrovacieho spisu, a to od 14:00 do 14:10. Podľa záznamu, ktorý je datovaný dňom 22.07.2017 dňa 19.07.2017 nazrel obhajca do spisu v čase od 14:10 do 14:20, pričom mu boli vyhotovené fotokópie znaleckých posudkov.

(19) Príjmové doklady na č.l. 19 a 20 preukazujú, že obhajca zaplatil sumu 15,20 € (dňa 19.07.2017) a sumu 5,45 € (dňa 22.09.2017). V oboch prípadoch išlo o náklady za kopírovanie.

(20) Z úradného záznamu na č.l. 21 vyplýva, že žalobkyňa uskutočnila dňa 29.09.2017 od 08:30 do 09:45 poradu so svojim obhajcom, ktorá sa týkala trestnej veci vedenej na OR PZ Partizánske pod Č.C.: V.-XXX/VYS-N.-XXXX.

(21) Podľa listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/4 Gc 32/18/1000-4 z 24.04.2018 na č.l. 22 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nevyhovela žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody. Jej žiadosť ako nedôvodnú odmietla. Na odmietnutí sa nachádza záznam o doručení dňom 02.05.2018 (v pravom hornom rohu prvej strany).

(22) Z pripojeného spisu Okresného úradu Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske sp. zn. V.-N.-V.-XXXX/XXXXXX, ktorého súčasťou je vyšetrovací spis Č.:V.-XXX/X-C.-N.-XXXX vyplýva, že v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Partizánskom, odbore kriminálnej polície pod Č.:V.-XXX/X-C.-N.-XXXX bola žalobkyňa z tohto sporu uznesením vyšetrovateľa zo dňa 31.05.2017 obvinená za zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby a zločin vydieranie. Jej sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola prokurátorom zamietnutá. V uvedenej trestnej veci bol opatrením Okresného súdu Partizánske zo dňa 01.06.2017 sp. zn. 1Tp/13/2017 ustanovený obhajca JUDr. Edita Balážiková. Dňa 12.07.2017 udelila žalobkyňa v trestnom konaní plnú moc na svoju obhajobu obhajcovi Pavlovi Trnkovi, advokátovi so sídlom v Bánovciach nad Bebravou. Obhajca plnú moc doručil dňa 18.07.2017 vyšetrovateľovi a zároveň ho požiadal, aby bol vyrozumený o všetkých úkonoch a aby mu na náklady obvinenej boli vyhotovené kópie vyšetrovacieho spisu a vo veci

vykonávaných úkonov a spisového materiálu. Opatrením zo dňa 27.07.2017 bol žalobkyni ustanovený obhajca zrušený. V trestnej veci bol vyšetrovateľovi dňa 17.08.2017 doručený znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Garajovej, a dňa 15.08.2017 znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Segedu. Dňa 14.09.2017 mu boli doručené dva znalecké posudky znalca z odboru psychológia, odvetví klinická psychológia detí a klinická psychológia dospelých PhDr. Benkoviča. Obhajca Pavol Trnka bol vyšetrovateľom dňa 06.09.2017 upovedomený o plánovaných úkonoch. Podľa záznamu zo dňa 22.07.2017 nazrel dňa 19.07.2017 do vyšetrovacieho spisu, k nazretiu malo dôjsť od 14:10 do 14:20 a obhajca požiadal o vyhotovenie kópie znaleckých posudkov. Dňa 22.09.2017 bol obhajca oboznámený s tým, že sa má uskutočniť úkon preštudovanie spisového materiálu. Zo záznamu zo dňa 04.10.2017 vyplýva, že v čase od 09:00 do 09:50 sa obhajca zúčastnil preštudovania spisu. Uznesením prokurátora zo dňa 19.10.2017 bola podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku trestná vec proti obvinenej - žalobkyni postúpená Okresnému úradu Prievidza, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske, pretože výsledky vyšetrovania preukazovali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. V tej časti spisu, ktorý viedol okresný úrad, sa nachádza rozkaz o uložení sankcie za priestupok zo dňa 10.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.01.2018, podľa ktorého bola žalobkyňa uznaná v priestupkovom konaní vinnou z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustila tým, že v nezistenej dobe od augusta 2016 do 30.05.2017 svojej dcére vulgárne nadávala a fyzicky ju napadla tak, že jej dala facu.

(23) Súd nevykonal osobitné dokazovanie vyšetrovacím spisom, ale jeho podstatný obsah oboznámil ako súčasť spisu Okresného úradu Prievidza, ku ktorému je vyšetrovací spis pripojený. Ostatné navrhnuté dôkazy všetky vykonal.

(24) Súd pri rozhodnutí vo veci vychádzal z nasledujúcich právnych predpisov.

(25) Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

(26) Podľa § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

(27) Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

(28) Podľa § 6 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

(29) Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

(30) Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

(31) Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

(32) Podľa § 18 ods. 1, ods. 3 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

(33) Súd v prvom rade posudzoval základ nároku žalobkyne a následne sa zaoberal jeho výškou. Pri posudzovaní základu nároku sa súd riadil nasledovnými úvahami.

(34) Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa bola obvinená v trestnom konaní, ktoré sa skončilo v súlade s § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpením trestného stíhania prokurátorom Okresnej prokuratúry Partizánske Okresnému úradu Prievidza, odboru všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Partizánske, pretože výsledky vyšetrovania preukazovali, že nešlo o trestný čin, ale o skutok, ktorý mohol byť priestupkom. Uznesenie bolo vydané 19.10.2017 a právoplatnosť nadobudlo 01.12.2017. Sporné nie je ani to, že žalobkyňa bola v súvisiacom priestupkovom konaní postihnutá za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, a to rozkazom o uložení sankcie za priestupok z 10.01.2018.

(35) Niet žiadneho sporu o tom, že v trestnom konaní žalobkyňu v procesnom postavení obvinenej obhajoval Pavol Trnka, advokát so sídlom v Bánovciach nad Bebravou.

(36) Spor nie je ani o tom, že obhajca poskytol žalobkyňi ako obvinenej právnu pomoc spočívajúcu v úkonoch špecifikovaných vo vyúčtovaní, ktoré sa nachádza na č.l. 14 i na č.l. 16 až 17 spisu. Sporné je len vykonanie nazretia do spisu dňa 22.09.2017. Samotné vykonanie úkonov (s uvedenou výnimkou) protistrana nenamieta, namieta len ich účelnosť v súvislosti so vznikom nároku na náhradu za vykonané úkony.

(37) Takisto nie je sporné, že žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu si uplatnila svoj nárok u žalovaného žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom žalovaný uplatnenému nároku žalobkyne nevyhovel.

(38) Je teda zrejmé, že žalobkyňa, súc obvinená v trestnom konaní, ktoré bolo postúpené na prejednanie orgánu prejednávajúcemu priestupky, bola zastúpená obhajcom, ktorému zaplatila za úkony právnej pomoci odmenu a náhradu výdavkov. S nárokom na náhradu škody, ktorá jej v súvislosti s trestným stíhaním vznikla, a ktorá spočíva v trovách obhajoby, sa obrátila na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá jej žiadosti o predbežné prejednanie nároku nevyhovela a jej nárok odmietla. Žalobkyňa teda ako poškodená nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní, ktorá si riadne uplatnila svoj nárok u príslušného orgánu žiadosťou o predbežné prerokovanie, pričom jej žiadosti vyhovené nebolo, je aktívne legitimovaná na podanie žaloby (§ 3 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Žalovaný, za ktorého koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, je pasívne legitimovaný s poukazom na § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona.

(39) Čo je sporné v súvislosti s posúdením základu nároku je, či v súvislosti s postúpením veci na prejednanie príslušnému orgánu prejednávajúcemu priestupky vznikol žalobkyňi nárok na náhradu škody, ktorá jej v dôsledku vedenia trestného stíhania vznikla (v posudzovanom spore ide o náhradu trov obhajoby). Zákon č. 514/2003 Z.z. (ďalej len „Zákon“) v ustanovení § 3 ods. 1 písm. a) uvádza, že štát zodpovedá za škodu, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci. Táto zodpovednosť je pritom absolútna a objektívna (§ 3 ods. 2 Zákona). V prípade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť právo na náhradu škody len vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 1). Z doslovného znenia tohto zákonného ustanovenia by vyplývala možnosť, že v prípade, ak je rozhodnutím, v dôsledku ktorého mala vzniknúť škoda, uznesenie o vznesení obvinenia, bolo by možné domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej v dôsledku takéhoto rozhodnutia len vtedy, ak by bolo toto uznesenie zrušené (prokurátorom, na podklade sťažnosti alebo z vlastnej iniciatívy). Takýto výklad je však súdnou praxou prekonaný. Zodpovednosťou za škodu pri výkone verejnej moci spôsobenou v dôsledku nesprávneho (nezákonného) uznesenia o vznesení obvinenia a následného postúpenia veci podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku inému orgánu, ktorý prejednáva priestupky, sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom v rozhodnutí publikovanom v Zbierke pod č. R 37/2013 ustálil, že „z hľadiska uplatnenia práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov má rozhodnutie prokurátora

alebo policajta o postúpení veci podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku inému orgánu, ktorý prejednáva priestupky alebo iné správne delikty alebo ktorý vykonáva disciplinárne konanie, rovnaké dôsledky, ako zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom.“ Podobne, ako vo veci publikovanej pod č. R 57/2010, kde ustálil (v prípade oslobodenia obvineného v súdnom konaní po podaní obžaloby), že „pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia“. Z uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva záver, že nie je za každých okolností potrebné formálne zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia na to, aby bolo možné konštatovať jeho nezákonnosť.

(40) Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia je možné vyvodiť z výsledkov trestného stíhania. Ak sa nenaplnil pôvodný predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, tak uznesenie o vznesení obvinenia stráca svoje účinky. Obdobné závery sú obsiahnuté aj v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. R 37/2014, ale aj v iných rozhodnutiach nepublikovaných v Zbierke, napr. v uznesení zo dňa 30.09.2009 sp. zn. 1 Cdo/64/2008). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky (I. ÚS 320/2016 zo dňa 07.07.2016) sám prekonáva závery uvedené v skoršom rozhodnutí II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, na ktoré poukazuje žalovaný. Podľa záverov ústavného súdu vyslovených v náleze vo veci I. ÚS 320/2016 „z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť“. Nemožno vychádzať ani z rozhodnutia ESLP vo veci Lavrečov proti Českej republike, pretože konštatácia, na ktorú žalovaný poukazuje vo svojom vyjadrení, je vytrhnutá z kontextu uvedeného rozhodnutia. Rozsudok sa zaoberá zákonnosťou prepadnutia peňažnej záruky (kaucie) v dôsledku porušenia povinností obvineného, hoci bol obvinený následne v ďalšom konaní oslobodený. Nezaobera sa priamo zákonnosťou vznesenia obvinenia, tú posudzuje len v kontexte daného sporu, pričom sa skúma (s negatívnym záverom), či má oslobodenie vplyv na zákonnosť prepadnutia uloženej záruky. Nie je teda možné bez uvedenia kontextu vytrhnúť z neho jedno vyjadrenie a aplikovať na tento spor.

(41) Nie je podľa názoru súdu podstatné, že vyšetrovateľ i prokurátor postupoval formálne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, teda že neporušil pri svojom postupe v trestnom konaní žiadny právny predpis. Takýmto tvrdením sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti, aj ak by bolo pravdivé (§ 3 ods. 2 Zákona). Podstatné je, že došlo k postúpeniu veci inému orgánu z dôvodu, že sa nenaplnili predpoklady o spáchaní trestného činu obvinenou. Právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu totiž trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia (z rozhodnutia R 37/2013).

(42) Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené (rovnako aj ak bola oslobodená alebo ak bola vec postúpená inému orgánu z dôvodu, že nebolo preukázané, že by bol spáchaný trestný čin - pozn. súdu) z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca (naposledy rozhodnutie NS SR 3Cdo/156/2017 zo dňa 09.11.2017).

(43) Súd teda, aj v súlade s ustálenou súdnou praxou, dospel k záveru, že prvá podmienka pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 Zákona je preukázaná. Je nepochybné, že žalobkyňa bola obvinená, obvinenie nebolo na základe jej sťažnosti zrušené a trestná vec proti nej bola podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpená príslušnému orgánu, pretože skutok, ktorý sa jej kládol za vinu, nebol trestným činom. V súvislosti s výsledkom trestného konania teda bolo preukázané, že trestný čin uvedený v uznesení o vznesení obvinenia nespáchala. Právoplatným uznesením o postúpení veci teda zanikli u nej účinky trestného stíhania, ktoré nastali vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Výsledok priestupkového konania pritom nie je právne podstatný, žalobkyňa nebola odsúdená za spáchaný čin, za ktorý bola obvinená, ako sa snaží podsúnuť žalovaná v duplike. Už púhym porovnaním opisu skutku, ktorý sa kládol žalobkyni v procesnom

postavení obvinenej za vinu v uznesení o vznesení obvinenia a opisu skutku v rozhodnutí o priestupku je evidentné, že nejde o „rovnaký čin“.

(44) Je možné pripustiť, že za určitých okolností ani v súvislosti s výsledkom trestného stíhania a neodsúdením obvineného nemožno hovoriť o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia a trestného stíhania. Použijúc systematický výklad Zákona, bolo by to v prípadoch uvedených v ustanoveniach § 8 ods. 6 Zákona (nedostatok trestnej zodpovednosti, zánik trestnosti). K žiadnemu z takých prípadov však v posudzovanej veci nedošlo. K postúpeniu trestnej veci inému orgánu došlo z dôvodu, že nebolo preukázané, že by skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, bol spáchaný v takom rozsahu, v akom bolo vznesené obvinenie (popis skutku v uznesení o postúpení veci a v uznesení o vznesení obvinenia sa nezhodujú) a že by tento skutok bol trestným činom. Inými slovami - žalobkyňa trestný čin nespáchala. Bolo príslušným prokurátorom v uznesení zo dňa 19.10.2017 jednoznačne rozhodnuté, a súd je v tomto konaní týmto právnym posúdením v trestnom rozhodnutí viazaný, že obvinená (žalobkyňa) nespáchala trestný čin, ktorý sa jej kládol za vinu. Opätovne je potrebné zopakovať, že postúpenie veci inému orgánu má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

(45) Bol teda preukázaný základný predpoklad základu nároku žalobkyne, a to nezákonné rozhodnutie.

(46) Ďalej súd skúmal, či žalobkyni v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla škoda. Súd pritom vychádzal z toho, že je ústavným právom každej osoby, ktorá je obvinená v zmysle ustanovení čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky byť v trestnom konaní zastúpený obhajcom. § 34 ods. 1 Trestného poriadku in fine jednoznačne uvádza, že obvinený môže svoje práva uplatňovať prostredníctvom obhajcu. V súvislosti s uplatnením tohto práva môžu vzniknúť obvinenému náklady spočívajúce v trovách obhajoby (§ 24 Zákona o advokácii v spojení s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Škodou je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. V posudzovanom spore bolo preukázané, že na majetku žalobkyne došlo v súvislosti s jej obvinením k zníženiu, ktoré spočívalo v zaplatených trovách obhajoby. Ak by žalobkyňa nebola obvinená, nemusela by trovy obhajoby uhradiť, a teda k zmenšeniu jej majetku by nedošlo. Hodnota účelne vynaložených trov obhajoby je teda škodou, ktorá žalobkyni v súvislosti s jej trestným stíhaním vznikla.

(47) Následne sa súd zaoberal príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Súd pritom vychádzal z toho, že žalobkyňa trovy obhajoby zaplatila len a výlučne z toho dôvodu, že jej obhajca poskytol v trestnom konaní, ktoré sa v súvislosti s jeho výsledkom ukázalo ako nezákonné, obhajobu. Obhajcu si zvolila výlučne z toho dôvodu, že bola obvinená. Obhajca vykonal úkony obhajoby výlučne len z toho dôvodu, že žalobkyňa bola obvinená. Tým je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím o obvinení žalobkyne a trestným stíhaním žalobkyne a vznikom škody. Ak proti žalobkyni bolo vznesené obvinenie, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné, má byť takýto nezákonný zásah štátu odčinený. To je napokon zmyslom zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobkyňa nemôže niesť materiálne následky vznesenia obvinenia, vynaložené na svoju obhajobu, ak sa neskôr ukázalo, že nespáchala trestný čin, ktorý sa jej kládol za vinu. Bolo by to v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu. Štát musí niesť zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi bolo zasiahnuté do práv jednotlivca.

(48) Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že základ nároku žalobkyne na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia - bol v spore v celom rozsahu preukázaný.

(49) Následne sa súd zaoberal výškou nároku žalobkyne. Vychádzal pritom z dokladov o zaplatení trov obhajoby, ako aj z vyúčtovania na čl. 14. Právne súd posúdil výšku nároku podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“ alebo „advokátska tarifa“, prípadne len „AT“)

(50) Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

(51) Podľa § 12 ods. 3 vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica

a. neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu,

b. prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu,

c. prevyšuje desať rokov alebo za ktorý možno uložiť výnimočný trest, jedna šestina výpočtového základu.

(52) Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

- a. prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
- b. písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,
- c. účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,
- d. návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie,
- e. vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

(53) Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:

- a. ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody,
- b. rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu.

(54) Podľa § 14 ods. 6 vyhlášky ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí.

(55) Podľa § 14 ods. 8 vyhlášky za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 5, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

(56) Podľa § 15 vyhlášky advokát má popri nároku na odmenu aj nárok

- a. na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,
- b. na náhradu za stratu času (§ 17).

(57) Podľa § 16 ods. 3, ods. 4 vyhlášky od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol. a výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

(58) Podľa § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

(59) Súd dospel k záveru, že obhajca v súvislosti s obhajobou žalobkyne vykonal účelne nasledujúce úkony obhajoby a vynaložil nasledujúce preukázateľné hotové výdavky, za ktoré mu patrí odmena a náhrady:

c. prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientkou dňa 12.07.2017 (vrátane nazretia do spisu dňa 19.07.2017) - 110,50 €, avšak v súlade s § 216 ods. 1 CSP len do uplatnenej výšky, podľa § 14 ods. 1 písm. a) AT 100,50 €,

d. nazretie do vyšetrovacieho spisu dňa 22.09.2017 - 110,50 €, podľa § 216 ods. 1 CSP do uplatnenej výšky, podľa § 14 ods. 1 písm. c), § 14 ods. 8 AT 100,50 €,

e. preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 04.10.2017 - 110,50 €, podľa § 216 ods. 1 CSP do uplatnenej výšky, podľa § 14 ods. 1 písm. c) AT 100,50 €,

f. ďalšia porada s klientkou dňa 29.09.2017 - 110,50 € x 2/3 = 73,67 €, podľa § 216 ods. 1 CSP do uplatnenej výšky, podľa § 14 ods. 2 písm. a) AT 67 €,

g. režijný paušál podľa § 16 ods. 3 AT - 4 x 8,84 € 35,36 €,

h. cestovné na trase Bánovce nad Bebravou - Partizánske a späť dňa 19.07.2017, 22.09.2017 a 04.10.2017 pri vzdialenosti 46 km (x 3), spotrebe 6,6l/100 km, cene pohonných hmôt 1,257 €/l a základnej sadzbe 0,183 €/ km podľa § 16 ods. 4 AT 36,70 €,

i. náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 AT za 6 začatých polhodín po 14,73 € 88,38 €,

j. náhrada hotových výdavkov za vyhotovenie kópií vyšetrovacieho spisu podľa § 15 písm. a) AT 20,65 €

SPOLU: 549,59 €

(60) Súd sa nestotožnil s právnym záverom žalovanej, že žalobkyne nepatrí náhrada za prevzatie a prípravu obhajoby vrátane prvej porady zo dňa 12.07.2017, pretože v trestnej veci jej už skôr bol ustanovený iný obhajca, ktorý si odmenu za rovnaký úkon už uplatnil. Neobstojí poukaz žalovanej na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V 21/2007. Toto rozhodnutie sa totiž nezaoberá odmenou obhajcu v trestnom konaní, ale odmenou právneho zástupcu v konaní civilnom,

čo sú úplne odlišné inštitúty. V civilnom sporovom konaní narozdiel od konania trestného nemôže nastať situácia, že by bol strane ustanovený zástupca, ktorého si strana nevybrala. Výber zástupcu je v takom konaní vždy na vôli strany, ktorú zastupuje. Naproti tomu, v trestnom konaní si obvinený nemôže vybrať, aký obhajca mu bude ustanovený. Ustanovenie obhajcu prebieha náhodným výberom. Preto Trestný poriadok obsahuje ustanovenie § 40 ods. 5, ktoré umožňuje obvinenému, ktorému bol ustanovený obhajca, zvoliť si iného obhajcu. Ak obvinený toto právo realizuje, potom niet žiadneho rozumného dôvodu, aby zvolenému obhajcovi nepatrila náhrada za prevzatie a prípravu zastúpenia. Nie je pritom právne podstatné, z akého dôvodu k zmene obhajcu z ustanoveného na zvoleného došlo. Zákonodarcu v § 40 ods. 5 Trestného poriadku nevyžaduje, že by k zmene obhajcu za ustanoveného obhajcu mohlo dôjsť len v odôvodnených prípadoch, respektíve len z „vážneho dôvodu“. Iná situácia by nastala v prípade, že by si obvinený zvolil namiesto skôr zvoleného obhajcu iného obhajcu, alebo ak by si zvolil popri zvolenom obhajcovi ďalšieho obhajcu. Vtedy by bolo možné namietat, že náklady spojené s prevzatím obhajoby ďalším zvoleným obhajcom by boli neúčelne vynaložené. Nie však v prípade, kedy obvinený len realizuje svoje zákonom dané právo podľa § 40 ods. 5 Trestného poriadku. V posudzovanej trestnej veci nedošlo len k „obyčajnej“ výmene advokáta, ako to má na mysli § 20 ods. 1 zákona o advokácii, na ktorý žalovaná vo svojom vyjadrení (č.l. 43) odkazuje, ale k zvoleniu si obhajcu namiesto ustanoveného obhajcu, ako to má na mysli ustanovenie § 40 ods. 5 Trestného poriadku, teda k využitiu jednej zo zákonom garantovaných súčastí práva na obhajobu obvineného. Preto ak v tejto súvislosti vznikli náklady (odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia), ide podľa názoru súdu o účelne vykonaný úkon, za ktorý patrí obhajcovi náhrada.

(61) Súd dospel k záveru, že žalobkyni patrí aj náhrada za ďalšiu poradu s obhajcom, ako aj za náklady na vyhotovenie kópií listín z vyšetrovacieho spisu. Vychádzal pritom z toho, že tvrdenie žalovaného, že tieto úkony boli vykonané neúčelne, respektíve že by za ďalšiu poradu nemala patriť odmena s poukazom na § 14 ods. 6 AT nebolo ničím preukázané. Porada žalobkyne s obhajcom dňa 29.09.2017 nasledovala po inom úkone, a to po nazretí do vyšetrovacieho spisu dňa 19.07.2017 (vykonanie úkonu je preukázané v spise na č.l. 19, za tento úkon si obhajca samostatnú odmenu neuplatnil, odmenu zaň zahrnul do odmeny za prevzatie a prípravu obhajoby, nič to však nemení na tom, že tento úkon vykonaný bol). Okrem toho, prvá porada s klientom nebola odmenená samostatne, ale ako súčasť odmeny za úkon prevzatie a príprava obhajoby. Nejde teda o dve po sebe nasledujúce porady bez iného úkonu právnej pomoci medzi nimi, ako to má na mysli ustanovenie § 14 ods. 8 AT. Čo sa týka nákladov za vyhotovenie fotokópií spisu, tu súd vychádzal z ustanovenia § 15 písm. a) AT, podľa ktorého má advokát popri odmene aj nárok na náhradu výdavkov za znalecké posudky, preklady a odpisy. Pod pojem odpisy súd zahrnul aj fotokópie jednotlivých častí spisového materiálu. Ak má mať obhajca nárok na náhradu za odpisy, tým viac musí mať nárok na náhradu za fotokópie. Tieto výdavky boli nepochybne podľa listinných dôkazov na č.l. 19 a 20 vynaložené. Nie je podstatné, či žalovaná tieto trovy žalobkyni priamo spôsobilá. Ako v prípade zvolenia si obhajcu namiesto obhajcu ustanoveného, aj v tomto prípade žalobkyňa len realizovala jednu zo súčastí práva na obhajobu, ktorú jej garantuje ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku. Ak jej v tejto súvislosti vznikli náklady, tak ide u nej o súčasť škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

(62) Okrem toho súd z vykonaného dokazovania zistil, že vo veci bolo vykonané aj nazretie do spisu zo dňa 22.09.2017, hoci o tom nie je záznam v pripojenom spise. Žalobkyňa preukázala vykonanie tohto úkonu záznamom na č.l. 20 v spojení s príjmovým dokladom na rovnakom čísle listu. Vyšetrovateľ v uvedenej listine potvrdil, že vo veci sa vykonalo obhajcom aj druhé nazretie do vyšetrovacieho spisu (tento záznam však do vyšetrovacieho spisu zrejme vyšetrovateľ nezaložil). Hoci je záznam zmätočný v časti dátumov (vyhotovený mal byť 22.07.2017 a nazretie malo byť 19.07.2017), súd ho interpretoval aj v súvislosti s predloženým príjmovým dokladom, ktorý je z 22.09.2017 a týka sa náhrady za fotokópie listín a v súvislosti s obsahom pripojeného vyšetrovacieho spisu, z ktorého vyplýva, že znalecké posudky boli doručené do spisu až v auguste, respektíve v septembri 2017, teda ani 19.07.2017, ani 22.07.2017 obhajca o kópie znaleckých posudkov požiadať nemohol (ešte neboli vyšetrovateľovi doručené). Preto súd dospel k záveru, že tento úkon bol vykonaný 22.09.2017.

(63) Z uvedených dôvodov súd priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 549,59 €. Keďže je žalovaná so zaplatením tejto sumy v omeškaní, patrí žalobkyni aj úrok z omeškania do výšky podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, t.j. 5% ročne (s prihliadnutím na § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa na právne vzťahy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa si úrok z omeškania uplatnila od 03.05.2018. Súd je aj v tejto časti predmetu konania rozsahom žalobného návrhu v zmysle § 216 ods. 1 CSP viazaný. Preto nemôže priznať úrok z omeškania za skoršie obdobie. Dátum, od ktorého je možné úrok z omeškania priznať, upravuje § 16 ods. 4 zákona

č. 514/2003 Z.z. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Z listinných dôkazov (č.l. 22) vyplýva, že žalovaná oznámila žalobkyňi, že neuspokojí nárok na náhradu škody dňa 02.05.2018 (odtlačok dátumovej pečiatky). Dňom oznámenia je už možné priznať poškodenému nárok na úrok z omeškania (t.j. už od 02.05.2018). Žalobkyňa si ho uplatnila až od 03.05.2018, preto jej súd úrok z omeškania priznal až od 03.05.2018.

(64) Podľa § 232 ods. 2 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

(65) Súd určil lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Je to dlhšia ako zákonná lehota v zmysle § 232 ods. 2 CSP a súd ju takýmto spôsobom určil z dôvodu zhodných vyjadrení procesných strán, keď žalovaná uviedla, že v prípade neúspechu v spore žiada o lehotu na plnenie 30 dní a žalobkyňa s takouto lehotou na plnenie súhlasila. Dlhšia lehota teda nebude v rozpore so záujmami procesných strán, preto súd určil lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

(66) Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

(67) Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

(68) Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol aj o jeho trovách. Súd pritom vychádzal z toho, že žalobkyňa bola v spore v plnom rozsahu úspešná, preto jej priznal plný nárok na náhradu trov konania proti žalovanej. O výške trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Partizánske, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.